

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 16 oktober 2018 met nummer RvVb-S-1819-0173
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0540-SA

Verzoekende partij	mevrouw Maria Lucia DRIESSEN vertegenwoordigd door advocaat Peter FLAMEY met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partijen	1. de heer Ludo BORGERS 2. de nv RAVAGO FINANCE vertegenwoordigd door advocaten Yves LOIX en Katrien VERGAUWEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 4 mei 2018 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 22 februari 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 27 oktober 2017 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partijen een stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorwaarden voor het verbouwen en uitbreiden van een eengezinswoning op de percelen gelegen te 2000 Antwerpen, Vleminckveld 22, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie D, nummers 1732 G en 1731 D.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 8 mei 2018 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met het arrest van 17 mei 2018 met nummer RvVb/UDN/1718/0871. De verzoekende partij dient tijdig een verzoek tot voortzetting in.

2.

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 2 juli 2018 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad verleent de tussenkomende partij met een beschikking van 30 augustus 2018 toelating om in de debatten tussen te komen.

3.

De verwerende partij dient geen nota betreffende de vordering tot schorsing in. Het administratief dossier werd neergelegd in de procedure betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (rolnummer 1718/RvVb/0540/UDN). De argumentatie van de tussenkomende partijen betreffende de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 25 september 2018.

Advocaat Evi MEES, *loco* advocaat Peter FLAMEY, voert het woord voor de verzoekende partij.

Advocaat Katrien VERGAUWEN voert het woord voor de tussenkomende partijen.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partijen dienen op 6 juli 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "het verbouwen en uitbreiden van een eengezinswoning" op de percelen gelegen te 2000 Antwerpen, Vleminckveld 22.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Antwerpen', vastgesteld met koninklijk besluit van 3 oktober 1979 in woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde (CHE-gebied).

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Binnenstad', goedgekeurd op 26 april 2012.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 13 augustus 2017 tot en met 12 september 2017, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 27 oktober 2017, eensluidend aan het advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partijen.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 12 december 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 15 februari 2018 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen. Hij adviseert voorwaardelijk gunstig.

Na de hoorzitting van 20 februari 2018 verklaart de verwerende partij het beroep op 22 februari 2018 ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist eensluidend aan het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar :

“ ...

9. BEOORDELING

Uit de onderstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is (kan worden gebracht) met de wettelijke bepalingen en de goede ruimtelijke ordening (door het opleggen van voorwaarden).

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de planologische bestemming van het gewestplan.

*Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert de aanvraag zich in CHE-gebied.
(...)*

De aanvraag is in overeenstemming met de voorschriften van het geldende gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan Binnenstad.

Volgens het plan situeert de aanvraag zich in zone voor wonen Wo1.

De aanvraag heeft betrekking op perceel 1731D en deels op perceel 1732G.

Artikel 2.2.5 Onbebouwde ruimte en tuinen

De onbebouwde ruimte en de beplanting van de aanwezige binnenplaatsen en tuinen moeten zorgvuldig bewaard blijven. Bij verbouwingen moet het percentage onbebouwde ruimte/bebouwde ruimte per perceel vergroten of gelijk blijven. Voor nieuwbouw moet een oppervlakte van minimum 15% van de perceelsoppervlakte voorzien worden als onbebouwde ruimte. Uitzonderingen worden enkel toegestaan op

hoekpercelen. In deze gevallen wordt de oppervlakte onbebouwde ruimte vastgesteld door het college van burgemeester en schepenen. De harmonieregel, zoals beschreven in punt 2.1.2 en 2.1.3 kan door de bepaling van de achtergevelbouwlijn meer open ruimte opleggen. Onbebouwde ruimte en tuinen die horen bij een beschermd monument of stadsgezicht moeten maximaal bewaard blijven. Onbebouwde ruimte en tuinen die behoren tot een beschermd landschap dienen behouden te blijven als onbebouwde ruimte.

De gezamenlijke oppervlakte open ruimte van de aanvraag bedraagt momenteel 192m². Na de aanvraag zal de totale oppervlakte aan open ruimte 202m² bedragen. Men kan stellen dat de onbebouwde oppervlakte vergroot ten opzichte van de bestaande toestand.

De aanvraag is in overeenstemming met de gewestelijke verordening hemelwater.

De aanvraag is in overeenstemming met de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening.

- Artikel 27: Open ruimte

Bij nieuwbouw, herbouw, bij functiewijziging of bij toename van de bebouwde grondoppervlakte moet minimaal 20% van de oppervlakte van het perceel op het niveau van het maaiveld buitenruimte zijn. Deze 20% dient zich te bevinden in de zone voor achtertuinten en binnenplaatsen. De oppervlakte van de voortuin wordt niet in rekening gebracht, noch voor de oppervlakte van het perceel. De gezamenlijke bruto oppervlakte van constructies in de tuin telt mee als minder dan 20% van het perceel onbebouwd te laten indien het perceel in het kernwinkelgebied gelegen is en geen woonbestemming heeft op het gelijkvloers.

De aanvraag voorziet niet in een vermindering van de onbebouwde ruimte, maar net in een vermeerdering van 192m² tot 202m². Dit impliceert bovendien dat de oppervlakte aan bebouwde ruimte ook afneemt, en niet toeneemt. Artikel 27 Antwerpse Bouwcode is dan ook niet van toepassing.

- Artikel 19: Tuinmuren:

§1 De voortuin moet afgesloten worden door een levendige afsluiting, een muurtje of een hek met een hoogte van maximum 1 meter. Tot de voortuinafsluiting behoren zowel de afsluiting langs openbare ruimte als afsluitingen tussen voortuinen onderling.

§2 Indien de zij- en achtertuin worden afgesloten moet dit gebeuren door een muur, haag, draad of scherm met een hoogte van minimum 1 meter en maximum 2,60 meter.

De scheimuren waarop beroepers naar verwijzen, kan niet als tuinmuur worden beschouwd. Een tuinmuur is een afsluiting tussen tuinen onderling. In deze aanvraag wordt de scheimuur verhoogd met 76cm, Dit artikel is bijgevolg niet van toepassing.

De aanvraag is in overeenstemming met de decretale beoordelingselementen (artikel 4.3.5 en volgende) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.
(...)

De aanvraag is in overeenstemming met de direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening / de doelstellingen of

zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening.

De aanvraag kan in overeenstemming worden gebracht met de goede ruimtelijke ordening door het opleggen van voorwaarden.

(...)

De aanvraag is gelegen in het centrum van Antwerpen.

De bebouwing wordt gekenmerkt door aaneengesloten woningen, zowel één- als meergezinswoningen.

Het betreft enkel een beperkte uitbreiding aan de achtergevel en voor het overige enkele interne verbouwing, waardoor de impact op het gehele bouwblok beperkt is.

Door de uitbreiding aan de achtergevel zal de scheimuur, gelegen aan buur nr. 24-26 opgetrokken worden met 76cm.

Algemeen kan men stellen dat het pand van beroeper reeds zeer Ingesloten is. Ook uit de foto's bijgebracht door beroeper, kan men afleiden dat er reeds zeer weinig zonlicht In de tuinzone aanwezig is (door de bestaande bebouwing).

In eerste instantie betreft de ophoging een stukje van de scheimuur van het hoofdgebouw. Dit is slechts een klein gedeelte t.o.v. het grote gevelvlak van de bestaande muur. Gelet op de oriëntatie van de woning, en de reeds hoge scheidingsmuur van 11,40m, kan men stellen dat de impact beperkt blijft. Deze gevel is Noord-west gericht ten opzichte van het perceel van beroeper, wat resulteert in een minimale toename van schaduw, dit enkel in de late namiddag.

De schaduw beperkt zich bovendien tot de linker zijde van de achtergevel van beroepsindiener, daar waar de grote raampartijen langs de rechter zijde zijn gesitueerd. Hierdoor is de afname van zonlicht tot de leefruimte nihil.

Wat betreft de verhoging van de scheimuur op het gelijkvloers, is er door de bestaande hoogte van de scheimuur, reeds veel schaduw in de tuin, ook door de boom die in de tuin van beroeper staat.

De aanvragers zijn bereid om een eventuele ophoging te beperken tot het gedeelte dat Noord-West gericht is. Op deze manier blijven de delen waar het meeste zonlicht langs komt, zijnde de Zuid-West kant, behouden.

Dit komt tegemoet aan de bezorgdheden van beroeper en hiermee zal ook, gelet op de oriëntatie, de meeste hinder worden beperkt. Dit wordt opgelegd als voorwaarde aan de vergunning.

De geplande werken aan het bouwkundig erfgoed is aanvaardbaar.

Het gebouw van de aanvraag is vastgesteld als bouwkundig erfgoed als zijnde:

"Burgerhuis in beaux-artsstijl gebouwd in opdracht van Edmond Bastiaens-Ruys, naar ontwerp door de architect Gerard De Ridder uit 1906. Tot het project uitgevoerd in 1907, behoorde een koetshuis en paardenstal.

(...)

De gedecoreerde lijstgevel van witte natuursteen in beaux-artsstijl (voorzijde) blijft behouden. De nog aanwezige erfgoedelementen blijven behouden en onoordeelkundige ingrepen uit het verleden worden aangepast.

Het buitenschrijnwerk in de voorgevel dient te worden vernieuwd met behoud materiaal, indeling en profilering.

BESLUIT

Artikel 1 - Het beroep van Maria Lucia Driessen, (...) wordt niet ingewilligd.

Vergunning wordt verleend overeenkomstig de in rood aangepaste plannen, onder de volgende voorwaarden:

- De ophoging van de schelmuur op het gelijkvloers dient beperkt te blijven tot het gedeelte dat Noord-West gericht is;*
 - Het buitenschrijnwerk in de voorgevel dient te worden vernieuwd met behoud materiaal, indeling en profilering.*
- ...*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkomende partijen betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering.

Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. Dergelijk onderzoek is slechts nodig wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid wordt aangetoond en dat de verzoekende partij minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij houdt voor dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure tegen de bestreden beslissing onherroepelijk een schadelijke impact zal hebben op haar leef- en woonsituatie en te laat zal komen om de verwezenlijking van de door haar aangevoerde persoonlijke nadelige gevolgen te voorkomen.

Met betrekking tot deze nadelige gevolgen stelt de verzoekende partij dat de verhoging van de scheimuur tot 11,60 meter en de tuinmuur tot 4,27 meter aanzienlijk minder (zon)lichtinval, schaduwvorming en verlies aan open lucht tot gevolg heeft. Haar perceel zal nog meer ingesloten geraken en een benauwd gevoel veroorzaken zowel in de tuin als op haar terras en in de woning.

Verder haalt de verzoekende partij aan dat ze over geen enkele aanwijzing beschikt dat de tussenkommende partijen niet onmiddellijk zullen starten met de verbouwings- en uitbreidingswerkzaamheden. Ze wijst er in dit verband op dat de tussenkommende partijen reeds in maart 2018, voorafgaand aan het bekomen van de bestreden vergunningsbeslissing, werken liet uitvoeren aan de woning.

De uit te voeren werken zijn volgens de verzoekende partij niet van die aard dat gewacht kan worden op de afhandeling van de procedure tot vernietiging waarvan de duur gemiddeld al snel tot meer dan een jaar kan belopen. Ze licht toe dat de vergunde werken aan de bestaande woning op korte termijn realiseerbaar zijn, meer specifiek op enkele weken.

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar de uiteenzetting van één van haar middelen waarin ze argumenteert dat de tuinmuur die de tussenkommende partijen wensen verhoogd te zien tot 4,27 meter volgens de stedenbouwkundige vergunning van 5 juni 1989 slechts 2 meter hoog mag zijn. Er ligt volgens de verzoekende partij op heden geen vergunning voor waaruit blijkt dat de tuinmuur tot 3,51 meter opgehoogd mocht worden, zijnde de bestaande hoogte op het moment van het verzoekschrift tot vernietiging. In deze omstandigheden is de verwerende partij er volgens haar verkeerdelijk vanuit gegaan dat de ophoging tot 4,27 meter, zijnde 76 centimeter, als beperkt aanzien kan worden.

Eenzelfde geldt volgens de verzoekende partij voor de scheimuur waarvan de ophoging tot 11,60 meter gevraagd worden. Ze licht toe dat deze muur slechts vergund zou zijn tot een hoogte van 9,10 meter terwijl op de plannen aangegeven wordt dat de bestaande hoogte van deze muur 10,02 meter bedraagt.

De verzoekende partij vreest dat de huidige bestreden beslissing een vrijgeleide zal vormen om in de toekomst nog hoger te bouwen zodat ze niet langer zon zal ontvangen op haar perceel en het ontwerp van haar woning een maat voor niets is geweest. Ze voegt eraan toe dat het concept van haar woning een grote tuin met enorm veel lichtinval omvat.

2.

De verwerende partij dient geen nota betreffende de vordering tot schorsing in.

3.

De tussenkomende partijen verwijzen vooreerst naar het tussengekomen arrest van 18 mei 2018 in de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Ze leiden uit dit arrest af dat er geen sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid omdat de werken waarvan de verzoekende partij vreest hinder te ondervinden, namelijk de ophoging van de scheidingsmuur, reeds zijn uitgevoerd. Ze stellen dat een schorsing van de bestreden beslissing op geen enkele wijze de aangevoerde hinder kan voorkomen.

Met betrekking tot de ingeroepen nadelige gevolgen lichten de tussenkomende partijen toe dat deze gevolgen enkel gerealiseerd kunnen worden door de ophoging van de scheidingsmuur op twee plaatsen. De tussenkomende partijen schetsen met betrekking tot het beoordelingskader dat de aanvraag gelegen is in het meest dens bebouwde centrum van de stad Antwerpen, zijnde een uiterst stedelijke locatie zodat het effect van de bebouwing anders moet beoordeeld worden dan het effect van bebouwing in een minder dens bebouwd gebied. Er heerst volgens hen een normale mate van tolerantie in hoofde van de bewoners voor ontwikkelingen eigen aan een woonzone.

De tussenkomende partijen wijzen er vervolgens op dat op de betreffende locatie enkel bebouwing tot op de perceelsgrenzen is toegestaan en aanwezig is. Bebouwing dient daarbij steeds over de volledige perceelsbreedte te gebeuren zodat elke bebouwing per definitie een effect heeft naar de aanpalende percelen. Dergelijke effecten naar de onmiddellijke omgeving zijn volgens de tussenkomende partijen inherent aan deze omgeving.

Met betrekking tot de omvang van de effecten van de aanvraag op de omgeving, houden de tussenkomende partijen voor dat deze beperkt zijn mede gelet op de opgelegde vergunningsvoorwaarde waarbij een deel van de voorziene ophoging van de scheidingsmuur werd geschrapt.

Ze merken verder op dat de woonkwaliteit van de woning van de verzoekende partij hoog is, en dat deze niet significant zal dalen door de uitvoering van de vergunde werken. Ze menen dat er niet voorgehouden kan worden dat de uitvoering van de vergunde werken leidt tot een onleefbare of onaanvaardbare situatie.

Vervolgens verwijzen de tussenkomende partijen naar de bezonningstudie van de verzoekende partij en leiden hieruit af dat het effect van de werken een vermindering van zonuren van 2 % opleveren voor de achtergevel en het terras en een effect van ongeveer 10 % voor de tuin. Dergelijke effecten zijn volgens hen niet als groot of onaanvaardbaar te beschouwen mede gelet op de specifieke locatie van de gebouwen. Volgens de tussenkomende partijen stelt de verzoekende partij deze effecten foutief voor als een vermindering van zonlicht in de tuin, woning en terras van 20 %. Daarenboven merken ze op dat de bezonningstudie geen rekening houdt met de bestaande boom die aanwezig is ter hoogte van de ophoging (en de hoogte van de ophoging overschrijdt), en met de schrapping van de verhoging zoals opgelegd in de vergunningsvoorwaarden.

De tussenkomende partijen lichten tot slot toe dat ze reeds gestart zijn met de werken gelet op de uitvoerbaarheid van de vergunning en de gemaakte afspraken met de aannemers. De werken hebben een aanvang genomen met het aanpassen van het gabarit van de bestaande woning naar het nieuw vergunde gabarit, waaronder de twee ophogingen waarvan de verzoekende partij meent onaanvaardbare hinder te ondervinden. Aan de hand van fotomateriaal stellen de tussenkomende partijen dat deze werken reeds uitgevoerd zijn. Een

eventuele schorsing van de bestreden beslissing kan volgens hen niet volstaan om de beweerde nadelige gevolgen in hoofde van de verzoekende partij te voorkomen.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op hoogdringendheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van hoogdringendheid onder meer in dat de verzoekende partij moet aantonen dat de behandeling van haar zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot vernietiging. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.

Met de bestreden beslissing vergunt de verwerende partij het uitbreiden en het verbouwen van een eengezinswoning.

Voor het uitvoeren van deze werken is de ophoging van twee muren noodzakelijk. Een lager gelegen muur (door de verzoekende partij betiteld als 'tuinmuur') wordt met 76 cm opgehoogd tot 4,27 meter en een hoger gelegen muur aan het hoofdgebouw wordt met 1,71 meter opgehoogd tot 11,60 meter.

De verzoekende partij steunt zich op een verlies van uitzicht, een vermindering van (zon)lichtinval (in de woning, op het terras en in de tuin), een verlies van (open) lucht, een beperking van woon- en leefgenot en een verlies van architecturaal concept van de woning als nadelige gevolgen ten gevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De door haar ingeroepen nadelen zijn allen te herleiden als gevolg van de ophoging van beide muren zoals hierboven beschreven.

Op de zitting van 25 september 2018 verwees de verzoekende partij tevens naar de paragraaf met nummer 118 uit haar verzoekschrift tot schorsing waarbij ze opmerkt dat het rechte trekken van de achtergevel een uitbreiding van de bestaande woning en een nieuw bouwvolume creëert. Er moet vastgesteld worden dat ook dit nadeel volgt uit de ophoging van de muur.

3.

In het arrest van 17 mei 2018 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen, werd door de Raad vastgesteld dat de vergunde ophoging aan beide muren reeds is uitgevoerd. De Raad stelde vast dat de werken,

minstens voor dat deel waaraan de verzoekende partij nadelige gevolgen verbindt, reeds was uitgevoerd.

De Raad oordeelde verder als volgt:

“Hoewel de gedeeltelijke uitvoering van de werken in beginsel niet noodzakelijk de ondoelmatigheid van de schorsingsvordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot gevolg heeft, stelt de Raad nogmaals vast dat de verzoekende partij de voor haar nadelige gevolgen louter heeft toegespitst op de verhoging van de twee muurdelen. De ingeroepen nadelige gevolgen zijn door de ophoging van deze muuronderdelen reeds gerealiseerd. Noch een schorsing in de huidige staat van de werkzaamheden, noch een voortzetting van de werken kunnen de ingeroepen nadelige gevolgen die inmiddels gerealiseerd zijn nog wijzigen”.

En

“Uit het voorgaande volgt dat de door de realisatie van de ophoging van de twee muuronderdelen een schorsing van de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geen nuttig effect meer kan hebben en de vordering doelloos geworden is. Er valt immers niet in te zien hoe de schorsing van de bestreden vergunning de nadelen die volgens de verzoekende partij uit de bestreden beslissing zouden volgen, nog zou kunnen verhinderen of ongedaan maken”.

Er zijn geen redenen om anders te oordelen. Door louter de aandacht te vestigen op het ontstaan van een bouwvolume toont de verzoekende partij niet aan dat een schorsing nog een nuttig effect kan hebben. Zoals reeds gesteld zorgt de ophoging van het betreffende muuronderdeel immers op zich reeds voor de vergunde uitbreiding. Noch een schorsing in de huidige staat van de werkzaamheden, noch een voortzetting van de werken kunnen de ingeroepen nadelige gevolgen die inmiddels gerealiseerd zijn, nog wijzigen.

In haar verzoekschrift tot schorsing beroept de verzoekende partij zich niet bijkomend ten opzichte van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, op andere nadelen die een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden.

4.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien de Raad in het vorige onderdeel heeft vastgesteld dat de verzoekende partij de hoogdringendheid niet aantoonde, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 16 oktober 2018 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Bart VOETS

Hilde LIEVENS